

Ἀπὸ τὰς ἀνασκαφῶν τῆς Κερκύρας

(Φωτογρ. Μ. Πιέρρη)

καθημένην πρὸ βωμοῦ καὶ βλέπουσαν πρὸς τὰ δεξιὰ. Πρὸ αὐτῆς σφίζονται λείψανα θόρακος διευθυνομένου κατ' αὐτῆς, καὶ ὃ φαίνεται ὅτι ἀπωθεῖ.

5.) Κορμὸς καὶ κεφαλὴ ἀνδρὸς, βλέποντος πρὸς ἀριστερά.

6.) Πωγωνοφόρος δαίμων κείμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ὡς νεκρὸς παριστάμενος. Ὅμοιάζει κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς τοὺς δαίμονας τῆς Ἀκροπόλεως, τοὺς ἀπολήγοντας εἰς ὕψιν.

Πλὴν τούτων ἀνευρέθησαν καὶ πλεῖστα θραύσματα ἀνήκοντα εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀνάγλυφα καὶ

εἰς ἄλλα μὴ ἀνευρεθέντα ἀκόμη, πρὸς δὲ καὶ τεμάχια γείσου, κίονος καὶ τῆς σίμης.

Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐξακολουθοῦσι ἀλλὰ ἡ δαπάνη αὐτῶν παρεχόμενη δυστυχῶς εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας.

Κατ' ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν τοῦ Κάιζερ ἐντὸς τριμηνίας οἱ κ.κ. Δαίρπελδ καὶ Βερσάκης θὰ συγγράψουν μονογραφίαν τῶν ἀνασκαφῶν, Γερμανιστὶ ὁ πρῶτος, Ἑλληνιστὶ δὲ ὁ δεύτερος.

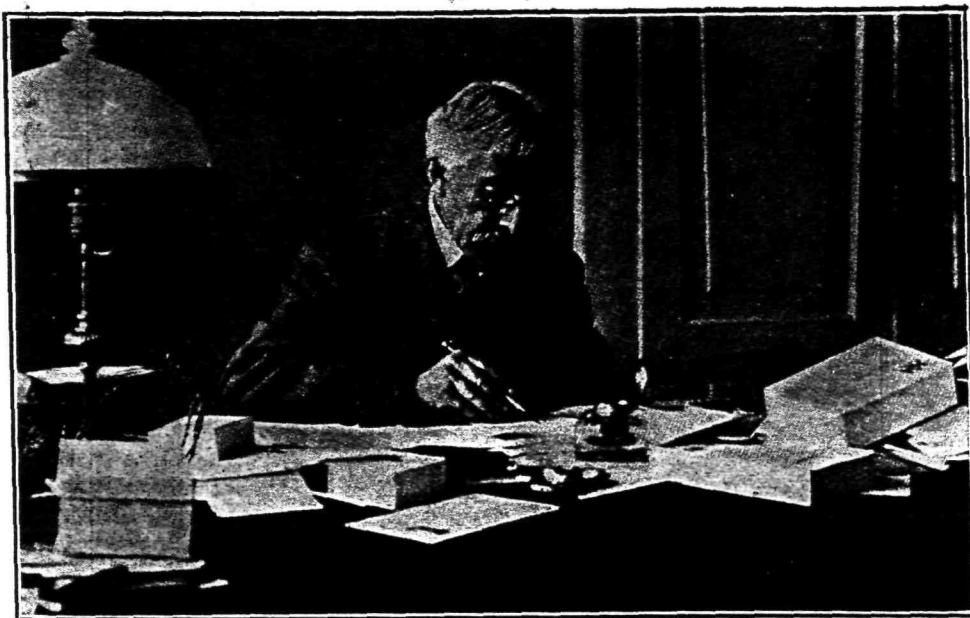
Ὁ Κάιζερ καταγίνεται εἰς τὴν συγγραφὴν λόγου περὶ τῶν ἀνασκαφῶν, τὸν ὁποῖον δ' ἀπαγγεῖλῃ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Βερολίνου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἐκ Πρώτης.

Παρὰ τὸ ἐν Πρώμῃ συγκληθὲν πεδίον Τέχνης, ὃ ἐμπειρος παρατηρητὴς διαβλέπει, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, τὴν καλλιτεχνικὴν κατάπτωσιν καὶ αὐτῶν ἐν τῶν βορειοτέρων κρατῶν. Ἡ ἐπὶ ἡμῖν ἤδη αἰὼνα ἐκτετηγημένη ὁδὸς τέχνης, αἱ διάφοροι σχολαί, ἡ σπουδὴ μερικῶν μετριότητων, ὅπως ἀπαδειχθῶσι ταχέως ἐξοχότητες, ἔφεραν παραλυσίαν τινα τῆς σοβαρᾶς Τέχνης, καὶ τ' ἀποτελέσματα εἶναι καταφανέστατα εἰς ἅπαντα γενικῶς τὰ διαμερίσματα δὲν θὰ ἦτο ἴσως πολὺ τολμηρὸν ἂν ἐξήρουν τὴν γηραιάν Ἀλβιόνα, ἥτις ὡς πνεῦμα λοχρὸν, ὑπὸ οὐδεμιᾶς πνοῆς ἐπιρρεαζομένη, ἠκολούθησε τὸν εὐθὺν δρόμον καὶ τὸ Ἀγγλικὸν διαμέρισμα εἶναι σή-

μερον τὸ προσκύνημα ὅλου τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου. Ἐκεῖ δὲν εὐρίσκεται παρὰ τὸ πλευρὸν μιᾶς ἐξοχότητος, μία μετριότης ἢ καὶ μία ἀναιδὴς μηδαμνότης· ἀλλὰ ἀνὰ εἰς οἱ Ἀγγλοὶ καλλιτέχναι ἀνῆλθον τὸν ἱερὸν βωμὸν προσφέροντες τὰ ἔτη τῆς νεότητός των εἰς τὴν ὑπερήφανον θεότητα· παλαιὰ καὶ νεότερα τέχνη ἐν τῷ Ἀγγλικῷ διαμερίσματι ἐπιβάλλει σεβασμὸν, κινεῖ τὸν θαυμασμὸν, καὶ δίδει θάρρος εἰς τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν. Παρὰ τὴν γενικὴν ὁμωσιν ταύτην ἐντύπωσιν, δεόν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι εἰς ἐν ἑκάστον διαμέρισμα παρατηροῦνται θαρραλέοι τίνες ζητοῦντες νὰ θέσωσι νέα θεμέλια τέχνης, θεμέλια ἱερὰ, βασιζόμενα εἰς τὴν ἁρμονίαν, τὸ σχέδιον, τὴν πρωτοτυπίαν, τὴν ἀπλότητα, καὶ

Ο Άντωνιος Φραγκατασάρο εργαζόμενος εις τὸ γραφεῖον του.

ἐν γένει εἰς τὴν ἐξωτερικευσὶν τῆς ψυχῆς τοῦ καλλιτέχου κατ' ἰδίαν του ἀρέσκειαν, καὶ οὐχὶ κατ' ἀρέσκειαν τοῦ κοινοῦ. Τὸ κοινὸν ὀφείλει γὰρ μορφωθῆ καὶ γὰρ ἐννοεῖ τὸν καλλιτέχνην καὶ οὐχὶ ὁ καλλιτέχνης γὰρ γίνεται ὄργανον τοῦ κοινοῦ. Τύπους ἰδιαιτέρους καὶ πάλιν πρωτοτύπους μᾶς παρέχει ἡ Ἰσπανία. Ὁ κ. Zuloaga ἔχων ὡς διδάσκαλον, ὡς τοῦλάχιστον γίνεται κατάδηλον ἐκ τῶν εἰκόνων του, τὸν ἡμέτερον Θεοτοκόπουλον, τέμνει νέαν ὁδὸν τέχνης, τολμηρὰν, πρωτότυπον, χαρακτηριστικὴν. Τὰ ἔργα του καθυστεροῦν ἰσως εἰς τὴν ἐκτέλειν, εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν προοπτικὴν, ἀκόμα καὶ εἰς σχέδιον, ἀλλ' ἡ δημιουργία τῶν τύπων του εἶναι τόσο ἐπιβλητικὴ, ὥστε εὐκόλως τῷ δίδεται ἡ ἀφραὶς τῶν ἀμαρτιῶν· καυτηριάζων τὰς ἀσχημίας τῆς πατρίδος του ἀσπλάγχως, εἶναι ἀντιπαθὴς εἰς τὸν Ἰσπανικὸν κόσμον, δι' ὃ καὶ φιλοξενεῖται εἰς τὸ Ἰταλικὸν διαμέρισμα. Ἀντιθέτως αὐτοῦ ἐμπνέεται ὁ κ. Herman Anylada, ὅστις διαβλέπει τὸ ὅραϊον, τὸ ἰδιότροπον, τὸ πρωτότυπον τοῦ Ἀνδαλουσίου τύπου, καὶ ἡ τεχνοτροπία του, καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν εἰκόνων του, εἶναι ὁλόκληρος ἱστορία τῆς ἐκλειψάσης ἐξ Ἰσπανίας μαύρης φυλῆς. Ἀμφότεροι οἱ καλλιτέχναι, ἀξιοὶ μεγάλης ἐκτιμήσεως, προσκυλοῦν τὴν γενικὴν προσοχὴν.

Μ. Ἰγγλέση

Εἰς τὸ Ἑλλήν. τμήμα τῆς Ἱστορικῆς ἐκδόσεως τῆς Ρώμης θὰ ἐκτεθοῦν 400 εἰκόνες, ἀντιγραφαὶ πιστόταται εἰκόνων σχετικῶν πρὸς τὴν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν, εὐρισκομένων εἰς ἐκκλησίας, μουσεῖα καὶ χειρόγραφα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τῆς Μοδένης. Τὰς ἀντιγραφὰς ἐφιλοτέχνησαν ὁ Παρισινὸς καλλιτέχνης κ. Φονσὲ, Ἴταλοὶ καλλιτέχναι καὶ τινες ὁ ἡμέτερος κ. Στ. Ξενοπούλος.

Τὰ ἀντίγραφα θὰ δωρηθῶσι, μετὰ τὴν ἐκθεσιν, εἰς τὴν Ἱστορικὴν καὶ Ἐθνολογικὴν Ἑταιρείαν. Ἡ ἐργασία ἐγένετο τῇ ἐποπτείᾳ τοῦ κ. Σπυρ. Δάμπρου, ὅστις καὶ ἀναχωρεῖ μετὰ τινος ἡμέρας εἰς Ρώμην, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλήν. Κυβερνήσεως. Ἐπίσης θὰ ἐκτεθῇ σιερά 460 φωτογραφιῶν (καὶ 92 μεγεθύνσεων) ἀρχαίων καὶ μεσαιωνικῶν μνημείων, καὶ δέκα λευκώματα περιέχοντα φωτογραφίας τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τοὺς περιηγητὰς (1670—1840).

Ἡ ὅλη ἀντιγραφικὴ ἐργασία ἐστοίχισε 6,000 δραχ.

*

Ὁ κ. Σ. Βαρδῶρος νέας εἰργάσθη εἰκόνας, ἐκ τῶν ὁποίων διακρίνονται δύο σχεδιαγραφήματα ἢ Θλίψεις, καὶ τὸ Αἶνιγμα, ἐπίσης δὲ ὁ Προμηθεὺς, προσχεδιάσμα μεγάλου πίνακος.

Ἐξετέλεσε τὴν προσωπογραφίαν τῆς μικρᾶς δεσποίδος Μαρούλης, ἥς τὰ μειδιώντα χεῖλη ὁμοιάζουν καταπληκτικῶς πρὸς τῆς Τζεσκόνδα, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἱστάμενον εἰς τινα ἀκτὴν περὶ τὴν δύσιν τοῦ Ἥλιου, ἔργον ἐμπνευσμένον καὶ νεωτεριστικὸν κατὰ τὴν τεχνοτροπίαν. Ἐπίσης ἐφιλοτέχνησε τὸν «Θριαμβευτὴν τοῦ παντός» εἰκονίσας τὸν θάνατον φερόμενον ἐπὶ ιερασίας πτέρυγος καὶ σὺροντα τοὺς νεκρούς.

*

Ὁ Παν. Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κ)πόλεως Ἰωακεῖμ κατιδὼν τὸν κίνδυνον ὃν ἡ θρησκεία καὶ ἡ γλῶσσα διατρέχουν ἐκ τῶν ὑπούλων καὶ ἀντεθνικῶν ἐνεργειῶν τῶν μαλλιαρῶν, συσχεφθεὶς μετὰ τῶν δύο Διοικητικῶν σωμάτων, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ συνεδρίου ἐξέδωκε τῇ 16 Μαρτίου ἐ. ἔ. θανμασίαν ἐγκύκλιον πρὸς τὰς ὑφισταμένας ἐκκλησιαστικὰς καὶ κοινοτικὰς ἀρχὰς καὶ πρὸς πᾶν τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα, δι' ἧς ἀφοῦ τονίζει τὴν ζωτικότητα τῆς Ἐθνικῆς γλώσσης ἥτις ἀποτελεῖ τὸ προπύργιον τῆς Ἐθνικῆς ὑποστάσεως καὶ συνοχῆς, κατακρίνει δι' αὐστηρᾶς γλώσσης τοὺς ἐλαφροὺς τὴν διανοίαν καὶ καρδίαν ἀποπειρωμένους γὰρ εἰσαγάγει «ἀτάσθαλον καὶ ἀπεχθὲς γλωσσικὸν κατασκευάσμα, κακοβούλως ἐργαζόμενοι ἵνα διαφθείρωσι καὶ μολύνωσιν ὅ,τι μέγιστον καὶ κάλλιστον ἀποτελεῖ τοῦ εὐγενοῦς καὶ εὐκλεοῦς ἡμῶν ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις κατόρθωμα». Ἀποκαλεῖ βέβηλον, ἀσεβὴ καὶ ἀπόβλητον τὴν Εὐαγγελικὴν μετάφρασιν τοῦ Πάλλη, ἐπιτιθεὶς δὲ τὴν προσοχὴν ὅπως ἐν ταῖς σχολαίσις ἡ διδασκαλία παρέχεται ἐν πάσῃ διανυεὶ καθαρότητι ὑπὸ προσώπων ἀξίων τῆς κλήσεως καὶ τοῦ προσορισμοῦ αὐτῶν.

*

ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἐβραβεύθη ἡ ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις ὁμογενοῦς κ. Κωνστ. Φωτιάδου δημο-

οιουθείσα κριτική μελέτη περί τῶν ἔργων τοῦ Ἀγγλου μυθιστοριογράφου Γεωργίου Μέρεδιθ.

★

Ὁ Μαρῖνος Κοργιαλένιος, οὗ ἀνηγγέλθη ἡ θωρεὰ διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἑθνικῆς Πινακοθήκης, ἀπέθανεν. Ἀφίγει διάφορα κληροδοτήματα ἀνερχόμενα εἰς 10 καὶ πλέον ἑκατομύρια, μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ τὰ ἑξῆς : 1, 000,000 δι' ἰδρυσὶν ἀνωτέρας σχολῆς ἀρρένων ἐν Ἀθήναις, καθ' Ἀγγλικὸν ὑπόδειγμα, 200,000 εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Ἀθηνῶν, 375,000 εἰς τὸ Ὁδεῖον δι' ἰδρυσὶν νέου κτιρίου συναυλιῶν, 250,000 εἰς τὸν Σύλλογον τῶν Ὁφελίμων βιβλίων, 150,000 διὰ τὴν ἰδρυσὶν ἀρχαιολογικῷ μουσεῖον ἐν τῇ πατρίδι του Κεφαλληνίᾳ, 375,000 πρὸς ἀποστολὴν ἀριστούχων διδασκόντων εἰς Εὐρώπην πλὴν τῆς νομικῆς καὶ ἱατρικῆς πρὸς σπουδὴν ἐπιστημονικὴν, 375,000 ὑπὲρ τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου.

★

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἡ κ. Θάλεια Φλωρᾶ-Καραβία ἔκαμιν ἐκδόσιν τῶν ἔργων τῆς. Κριτικὴν περὶ τῆς ἐκδόσεως θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, γραφείσαν ὑπὸ τῆς κ. Ἀγγ. Παναγιωτάτου.

★

Οἱ Μελλοντισταὶ ἐπεκτείνουν τὰ ὄρια τῆς δράσεώς των. Μετὰ τοὺς ὀλίγους ποιητάς, ζωγράφους καὶ μουσικοὺς, δραματικοὶ τινες συγγραφεῖς ἐξέδωκαν ἤδη καὶ αὐτοὶ μανιφέστον, δι' οὗ κηρύσσονται ὑπὲρ τοῦ μελλοντισμοῦ καὶ εἰς τὰ θεατρικὰ ἔργα.

★

Ἡ Ρεβέκκα ἐπανῆλθε μετ' ἐπιτυχεῖς συναυλίας εἰς Μιτυλήνην, Κυθωνίας, Σμύρνην, καὶ Σάμον.

★

Ἀφίκετο ἐκ Παρισίων ὁ κ. Leune διδάκτωρ τῆς ἱστορίας καὶ ἐρασιτέχνης μετὰ τῆς συζύγου του, Ἑλληνίδος τὴν καταγωγὴν. Ἡ κ. Leune σκοπεῖ νὰ ἰδρυσθῇ ἐν Παρίσις περιοδικόν, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν Ἑθνικῶν δικαίων καὶ διαφώτισιν τῶν ξένων ὥς πρὸς τὴν ἀντιληψὶν αὐτῶν περὶ Ἑλλάδος. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ὁμίλησεν εἰς τὸν σύλλογον «Παρθασόν» ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου, ὅπερ ἐπεκρότησε τὴν πατριωτικωτάτην καὶ εὐγλωττον ὁμίλειαν τῆς.

★

Ὁ ἐν Παρίσις Σύλλογος πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν ἐπένειμεν εἰς τὸν κ. Ἰωάννην Βλαχογιάννην ἀκέραιον τὸ βραβεῖον Ζάππα διὰ τὴν ἐκδόσιν τῶν «Ἀρχαίων τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς ἱστορίας» τῶν ὁποίων μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν ἐπὶ τὰ τόμοι.

★

Κατὰ τὸ 1910 αἱ εἰσπράξεις τῶν Παρισινῶν θεάτρων ἔφθασαν τὰ 57 ἑκατομύρια δραχ.

— Τὰ περισσότερον ἐργασθέντα εἶνε τὰ σοβαρὰ θέατρα, τὰ ἡθικά. Τὸ θέατρον «Πόρτ-Σαιν-Μαρτὶν» εἰσέπραξε 3 ἑκατομύρια ἐκ τοῦ «Σαντεκλαίρ».

★

ὑπὸ τῆς Ἱταλικῆς Κυβερνήσεως ὥρισθη ἐπιτροπὴ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνετέθη νὰ συλλέξῃ τὰς φωτογραφίας τῶν ἐπιστολῶν, σχεδιαγραμμάτων καὶ λοιπῶν αὐτογράφων τοῦ Λεονάρδου δα Βίντσι, ἅτινα εὗρισκονταί ἐγκατεσπαρμένα εἰς τὰ διάφορα μουσεῖα τοῦ κόσμου.

Παρομοία ἐργασία ἔγινε καὶ πρὸ ἐτῶν, ἐνεκεν ὁμοῦς ἀλλείψεως μέσων δὲν κατωρθώθη νὰ συγκεντρωθῶν ἅπαντα τὰ πολυτίμα καμυήλια.

Ἡδὴ ὑπολογίζεται, ὅτι θὰ συναχθῶν τετρακισχίλια, κατ' ἐλάχιστον ὅρον, αὐτόγραφα τοῦ μεγάλου ζωγράφου.

★

Αἱ ΟΠΕΡΕΤΤΑΙ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

Ἄννα Κατσαρῶ
Εἰς τὸ «Chanson de Fortunio»

Ἀπέθανε εἰς Παρίσις ὁ βαθύπλουτος Ἑβραῖος Ἰσαάκ Καμόνδος καὶ ἀφῆκε τὴν μοναδικὴν καλλιτεχνικὴν συλλογὴν του εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως οἱ πίνακες συμπεριληφθῶν ὅλοι εἰς μίαν αἵθουσαν ἢ ὁποῖα νὰ φέρῃ ἐπὶ πεντήκοντα τοῦλάχιστον εἴη τὸ ὄνομά του.

Μεταξὺ τῆς θαυμασίας αὐτῆς συλλογῆς εἶνε καὶ ἓν ὠρολόγιον τὸ ὁποῖον φέρει τὰς τρεῖς Χάριτας, ἔξοχον ἔργον ἀξίας ἅνω τοῦ ἑκατομυρίου.

Ἐπίσης μεταξὺ τῶν πινάκων εἶνε καὶ πολλὰ εἰκόνες τῆς Γαλλικῆς σχολῆς τοῦ 18ου αἰῶνος, καθὼς καὶ τινες πεφημισμένων ζωγράφων τῆς ἐποχῆς μας.

Ὁ Καμόνδος ἦτο καὶ συνθέτης ἑνὸς μελοδράματος, τοῦ «Κλόουν», ἦτο δὲ ἀπὸ τοὺς πλέον μανιώδεις συλλέκτας ἀντικειμένων τέχνης. Ἰδιαιτέρην στοργὴν ἠορτάνετο πρὸς πᾶν ὅ,τι προήρχετο ἐξ Ἰαπωνίας καὶ ἡ Ἰαπωνικὴ συλλογὴ τοῦ μεγάρου του ἦτο ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας καὶ τὰς περισσότερας ἀξίας θαυμασμοῦ. Περιελάμβαιεν ἀγαλμάτιον τοῦ Βούδα, εἰς τὴν φρεσιγενωμίαν τοῦ ὁποίου ἦτο ἀποτυπωμένη ἐκφρασις ἐκστάσεως ἀπὸ τὰς πλέον σπανίας.

Οἱ μεσαιωνικοὶ πίνακες τῶν διαφόρων σχολῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ τῆς Ἀναγεννήσεως, οἱ περιλαμβανόμενοι εἰς τὴν συλλογὴν του, ἐξετιμήθησαν ὥς ἔχοντες ἀξίαν δέκα καὶ πλέον ἑκατομυρίων.

★

Πολὺς λόγος γίνεται εἰς τὴν Εὐρώπην δι' ἐν μυθιστόρημα συγγραφῆν ὑπὸ τῆς Δανίδος κυρίας Κάριν

Μιχαήλς ἐπὶ τὸν τίτλον «*Ἡ ἐπικίνδυνος ἡλικία*». Τὸ ἔργον μολίς ἐκδοθὲν μετεφράσθη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ τὴν Γαλλικὴν.

Ἡ ἡρώς τοῦ μυθιστορήματος εἶνε μία περικαλλὴς κυρία, ἐρωτευμένη μὲ τὸν σύζυγόν της, θαυμαζομένη δὲ ἀπὸ ὅλων τὸν κόσμον. Ἡ ὥραία κυρία διὰν αἰσθάνεται ὅτι γηράσκει, ἀποσύρεται εἰς μίαν μακρυνὴν ἔπαυλιν καὶ ἐνδοξίαν διὰ τὴν ἀποκαταστάσιν αὐτῆς. Καὶ εἰς τὴν μόνωσιν της γράφει τὰς ἐντυπώσεις της ἡμερολογιακῶς.

*

Εἰς τὴν ἐν Παρισίοις στοὰν Κλειμβέργερ προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπισκεπτῶν δύο πίνακες τοὺς ὁποῖους ὅλοι σχεδὸν οἱ κριτικοὶ ἐκ συμφώνου ἀποδίδουν εἰς τὸν Τιτσιάνο.

Ὁ εἰς αὐτῶν παριστᾷ τὸν δόγην Ἀνδρέαν Γρίτην καὶ ἀπετέλει μέρος τῆς συλλογῆς τοῦ μεγάρου Ἰουστινιάνι τῆς Παδοῦς.

Τὸν εἶχον κληρονομίαν οἱ διάδοχοι τοῦ Τιτσιάνο καὶ ἐξ αὐτῶν τὸν ἡγόρασαν ἡ οἰκογένεια Ἰουστινιάνι.

Ὁ ἕτερος πίναξ, προσερχόμενος ἐκ τῆς ἰδίας συλλογῆς, παριστᾷ τὸν δόγην Ἀδουστίνον Βαρβαρίον.

Προφανῶς ἀντεγράφη ἀπὸ μετάλλιον ἢ ἀνάγλυφον διότι κατὰ τὸ 1650—ὁπότε ἔγινεν ὁ πίναξ—ὁ δόγης Ἀδουστίνος Βαρβαρίτος εἶχεν ἀποθάνῃ.

*

Εἰς τὸ Παρισινὸν κοιμητήριον Mont Parnasse ἀπεκαλύφθη τὸ μνημεῖον τοῦ ἀνεγερθέντος εἰς τὸν χαράκην Châlain ἔργον τοῦ Beer.

— Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ ζωγράφος Berne-Bellecour ἐν ἡλικίᾳ 71 ἔτους. Οἱ καλλιτέρες τοῦ πίνακος εἶναι οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὰς ἐπισποδαιακὰς σκηνὰς τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου, ἰδίως δὲ τὸ τιλοφορούμενον Ἐνέδρα. Ἐπίσης ἐξωγράφησε καὶ πολλὰ τοπία.

— Ὁ γλύπτης Raoul Verlet, ἐκ τῶν γνωστότερων Γάλλων γλυπτῶν, ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Τεχνῶν εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποθανόντος γλύπτου Frémiet.

*

Εἰς τὸν κήπον τοῦ Tuileries τῶν Παρισίων ἀνηγέρθη προτομὴ εἰς τὸν Charles Perrault συγγραφεᾶ χαρισμάτων δηγημάτων καὶ μύθων, ἔργον τοῦ Γαβριὴλ Poch.

*

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τοῦ συμβουλίου τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρικῆς ἐλήφθη ἡ ἀπόφασις ὅπως ἀπαλοτρινοῦσιν οἰκιστὰς τινὰ ἐγγὺς τῶν Θηβῶν πρὸς ἐνέργειαν ἀνασκαφῶν διὰ τὰ ἀνάγκη τοῦ Κάδμου.

Ἀπεφασίσθη ἐπίσης ἵνα ἐνεργηθοῦν ἀνασκαφαὶ εἰς τὴν Τανάγραν παρὰ τὸ χωρίον Δρίτσα διὰ τοῦ κ. Παπαδόκη. Εἰς τὴν Κυπαρισσίαν παρὰ τὴν τοποθεσίαν τοῦ Φόρου διὰ τοῦ κ. Κυπαρισίου, εἰς τὴν Φωκίδα καὶ ἐγγὺς εἰς τὴν Χαιρώνειαν διὰ τοῦ κ. Σωτηριάδου καὶ εἰς τὸ Λαονίδιον πλησίον τοῦ χωρίου Μέλανες διὰ τοῦ κ. Ρωμαίου.

Αἱ ἐν Λαονιδίῳ ἀνασκαφαὶ ἀπεφασίσθησαν κατόπιν τῆς ἀνευρέσεως εἰς λοφίσκον ὄρεων τινῶν νομισμάτων φερόντων τὴν ἐπιγραφὴν «*Ἀγέλων*» καὶ διότι ἐκ τούτου καὶ ἐξ ἄλλων ἀκόμη ἐνδείξεων ὑποτίθεται ὅτι θὰ ἀνευρεθῇ προμυκηναϊκὸς συνοικισμός.

Μικραὶ ἀνασκαφαὶ θὰ γείνουν ὡσαύτως ἐν Ἀθήναις εἰς τὴν Στοὰν Γυάντων καὶ πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης καὶ εἰς τὸ χωρίον Καστανιά τῆς Στυμφαλίας.

*

Ἡ ἀπὸ ἐτῶν λειτουργοῦσα ἀθορύβως Δραματικὴ σχολὴ τοῦ Ὡδεῖου ἔκαμε τὴν ἐμφανισίαν της διὰ παραστάσεως ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὡδεῖου. Ἀτυχῶς ἡ σχολὴ δὲν ὑπεστηρίχθη καὶ διὰ τοῦτο ὀλίγοις οἱ εἰς αὐτὴν φοιτήσαντες καὶ οὗτοι ἐρασιτέχναι, ἐνθ' ἐπ' ἄλλων βάσεων διοργα-

νομένη ἡ σχολὴ αὕτη ἠδύνατο νὰ ἀποβῇ κάλλιστον φυτόν ἡθοποιῶν διὰ τὴν νεοελληνικὴν σκηνήν.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ προγεγμένου γενικῶς ἐκριθῇ ὡς ἀκατάλληλος.

Ἡ μὲν «*Μερόπη*» τοῦ Βερναρδάκη ὡς δυσβάστακτος διὰ τάλαντα μολίς ἤδη διαμορφούμενα καὶ ὡς ἀπαιτούσα δύναμιν ὑποκρίσεως, τὸ «*Ὀνειρον*» τοῦ κ. Πολέμη ὡς μονότονον, καὶ ἡ προκατακλυσμαία φάρσα «*Νύφη καὶ Φοράδα*» ὡς ἀκαλασθητος. Ἐν τούτοις ἔπαιξαν μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν ὅλοι, ἰδίως αἱ δεσποινίδες Ἐαβερία Καλλιποπούλου, Ἐλέα Δαλεζίου καὶ Κλεοπάτρα Πετρώφ καὶ οἱ κ. κ. Δ. Ντολιόπουλος καὶ Θ. Λαμπάδαριος.

Ἡ διδασκαλία ἐγένετο ὑπὸ τοῦ δεδοκιμασμένου ἱκανότατος ἡθοποιῶν κ. Ν. Ζάννου, μόνου καθηγητοῦ τῆς σχολῆς.

*

Ὁ ὑπὸ τὴν ἀκάματον διεύθυνσιν τῆς κ. Ἀννης Παπαδοπούλου σύλλογος «*Πρόοδος*» πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ προοδευτικωτάτου ἔργου του, ἀφορῶντος τὴν διὰ τῆς ἐργασίας, προστασίαν τῆς ἐντίμου καὶ ἀναξιοπαθούσης ἐνδίας ἔδωκεν ἐνερgeticὴν παράστασιν.

Ὁ μικρόκοσμος γνωστῶν οἰκονομικῶν χαριτωμένα παραστήσας μίαν Γαλλικὴν κωμωδίαν καὶ ἐν Ἑλληνικὸν παιδικὸν δράματιον. Τὸ ὀρειότερον ὅμως μέρος ἦτο τὸ «*Χωριάτικο πανηγύρι*», Ἑλλήν. χορὸς τὸν ὁποῖον μὲ ἐγχαρζοὺς ἐνδυμασίας ἐχόρευσαν ἐκλεκτῆς μορφώσεως Ἑλληνόπουλα. Ἡ πρωτοτυπία τῆς ἐορτῆς εὐχρόστης, ὡς καὶ ἡ ἀπροσδοκίμως ὠραιότητι ἐκτέλεισι ἀπὸ τόσον μικροσκοπικοὺς ἐρασιτέχνους.

*

Ὁ καθηγητὴς τοῦ τετραχόρου ἐν τῷ Ὡδεῖῳ κ. Τόνυ Σούλιτς εἰς συναυλίαν, ἧς μετέσχε καὶ ἡ κ. Φωκά, ἐξετέλεσε μετὰ μεγάλης δεξιότητος ἐκλεκτὰς καὶ δυσκόλους συνθέσεις τοῦ Haydn, Beethoven, Bach, Mozart, Paganini καὶ Schubert.

*

Νέαν ὁπερέτταν, τὴν «*Ἑλβετικὴν καλύβην*» (Le Chalet) εἰς μίαν ἐκτεταμένην πρᾶξιν, ἔδωκε τὸ Ὡδεῖον. Τὸ ἔργον τοῦ Adam, ἂν καὶ παλαιόν, ἤρρεσε διὰ τὴν ὥρασαν μουσικὴν του καὶ τὴν ἐκτέλεισιν, εἰς ἣν διεκρίθη ἡ δεσπ. Τασία Λυμπεροπούλου, ἐπιδείξασα ζηλευτὰ χαρίσματα ὑποκρίσεως χαριτωμένης καὶ εὐστρόφου φωνῆς. Τὸ μέρος τοῦ ὑμνωδίου ἔπαιξεν ὁ κ. Σκλάβος, τὸ δὲ τοῦ βαρυτόνου ὁ κ. Κοντογιάννης. Τὰς δύο, εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος, ὠραιότατας συνθέσεις ἐξετέλεσε ἴσαν ἐπιτυχῶς μικτὸς ἐκ 35 μαθητῶν καὶ μαθητῶν χορὸς. Ἡ διδασκαλία ὀφείλεται εἰς τὴν κ. Φεράλην.

*

Ἐγκρίσει τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας προσελήφθη ὡς καθηγητῆς τῆς ἀπαγγελίας εἰς τὸ Διδασκαλεῖον τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ὁ γνωστότατος καθηγητὴς κ. Μ. Σιγάλας, ὅστις διδάσκει τοὺς διδάκτορας τῆς φιλολογίας καὶ παιδαγωγοὺς ἀπαγγέλλαν, ἧτις εἶνε ὁ ἀναπλαστικώτερος παράγων τῆς καθόλου ἐκπαιδεύσεως, ὡς ἐνσάρκωνον τὰς ἐμπνεύσεις τῶν ἐκλεκτωτέρων ποιητῶν.

*

Τὰ Ἀνθεστήρια ἐορτάσθησαν εἰς τὸ Ζάππειον ἐπιμελείᾳ τῆς ἐφορείας τῶν ἐθνικῶν χορῶν καὶ ὁμάτων τοῦ ἀρχισυντάτου «*Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων*». Ἐχορεύθησαν ὑπὸ δεσποινίδων Ἑλλήν. χοροὶ, Κλέφτικος, Κουλουριώτικος, Νησιώτικος, Συρτὸς, Καλαματιανός, Μεγαρίτικος, Κρητικὸς καὶ ὅμοιοι Ἑλληνικά, ἐν οἷς καὶ συνθέσεις τῶν κ. κ. Λαμπέλετ καὶ Καλομοῆρη, ὑπὸ τῶν δεσπ. Παπαγεωργακοπούλου καὶ Γεννάδη.

Ἡ «*Μανδολινάτα*» συμμετέσχε ἐπιτυχῶς, ἐπερατώθη δὲ ἡ ποιητικωτάτη ἐορτὴ, διὰ παρελάσεως κανηφόρων καὶ ἀνθοπολέμων.

*

Τὴν 22 Μαΐου θὰ γίνοντι ἐπ' οἰκίας τ' ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ στρατηγοῦ Πάνου Κορωνάου ἐν Κυθήροις, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ποταμοῦ, ἰδιαιτέρως πατρίδος του.

Ἡ προτομή ἐγένετο δαπάνη τῆς Κυθηραϊκῆς Ἀδελφότητος Σμύρνης. Εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια θὰ παραστήθῃ καὶ ὁ κ. Πρωθυπουργός.

*

Ἐντὸς τοῦ Μαΐου ἐκδίδονται τὰ ἀπουφημονεῦματα τοῦ Βάνερ. Ἐργάσαντο ἐν Ἀνκέρῃ, ἔνθα ὁ μέγας μουσουργὸς διέμεινε ἐπὶ ἑξαετίας.

*

Εἰς τὴν ἐν Ρώμῃ Καλλ. ἔκθεσιν ἀπεστάλησαν ἔργα τῶν ἐξῆς Ἑλλήνων ζωγράφων: Ἀλταμούρα, Ἀργυροῦ, Βικάντον, Δήμα, Γεραλῆ, Γερανιώτον, Γύζη, Ζαῖρα, Ἰγγλέση, Ἰακωβίδου, Ἰωαννίδου, Καντζίκη, Κορτιάδου, Λασκαρίδου, Λύτρα πατρὸς, Λύτρα υἱοῦ, Μποκατσιάμπη, Μανθιοπούλου, Ὁθωναίου, Ε. Ομοπούλου, Γλυπτικά δ' ἔργα τῶν κ. κ. Μπονάνου, Γ. Δημητριάδου, Γεωργαντῆ, Ἰακωβίδου, Κουλουρῆ καὶ τοῦ μακαρίτου Σώχου.

*

Εἰς Βόνιτσαν ἀνευρέθη Ρωμαϊκὸν οἰκοδόμημα ἐκ πλίνθων μετὰ μαρμαρίνων πλακῶν καὶ τριῶν κιόνων.

*

Νέα ἔργα ξένα ἐπαίχθησαν ἐπιτυχῶς τὰ ἑξῆς:

Ἐν Μιλάνῳ δράμα ἡ «Κομπαρζά» τοῦ Καπουάνα, λαϊκῆς ὑποθέσεως περιστρεφομένης περὶ τὴν ἀπιστίαν. Πρωτοτυπία δὲν ἔχει τὸ ἔργον, ἀλλ' εἶνε καλὰ γραμμένον.

Εἰς τὴν «Comedie Francaise» ἐπαίχθη ἡ «Εὐχαρίστησις τοῦ κικου» τοῦ Λαβεράν. Ἦρθε διὰ τὸ πνευματικὴν πλοκήν, καίτοι ἐθεωρήθη αὕτη ὑπερφολική.

Ἡ νέα κωμωδία τοῦ Βαλαμπρέγκ ὅστις εἶχε ἀποσυνθῆ τὸ θεάτρον, «Σημερινοὶ γάμοι» ἦτις ἐπαίχθη εἰς τὸ «Βαριετέ» τῶν Γαρισιῶν, ἦρθε πολὺ.

Ἄλλα ἔργα: Τὸ «Τέκνον τοῦ ἔρωτος» τοῦ Μπατάγ.

— «Ave Maria» μονόπρακτον τοῦ Ἰταλοῦ Ζόρτζη.

Ἡ «Πνιγμονή» διπρακτον δράμα τῶν Τραβέρση καὶ Ζαρτένε μὲ ὑπόθεσιν σύγκρουσιν τραίνων. — Ἡ «Φυγή τῆς κ. Καραμόν» τοῦ Π. Ζαννιῶ.

— «Ρίβολι» ἱστορικὸν δράμα τοῦ Φωρουῦ. — «Οἱ ἐξόριστοι» τοῦ Νε. Ἀμπρα, ἐν Ρώμῃ παρασταθέν. — «Εἶσι πάντοτε» τοῦ Ἰταλοῦ Μπούττη, παιχθὲν εἰς τὸ «Πολυθέαμα» τῆς Γενούης.

— «Ὁ Φίλος Διχοτομίας» ἔργον κατὰ τῆς ἀσυνειδητοῦς τῶν λατρῶν, τοῦ Μουεζ-Ἑόν. Τοῦ αὐτοῦ συγγραφῆς: ἐδόθη εἰς τὸ «Palais Royal» τῶν Παρισίων φαιδρότατον ἔργον.

— «Ὁ ἔρως εἰς τὰ γυμνάσια», εἰς τὸ ὅποιον παρουσιάζονται ἐπὶ σκηνῆς οἱ αἱ νεώτεροι ἐπιστημονικαὶ ἐφευρέσεις φηρμοσμέναι ἐν τῇ στρατιωτικῇ τέχνῃ.

Ἡ «Μαρία Βικτωρία» δράμα πλήρες ἐπεισοδίων τῆς Γαλλ. ἐπαναστάσεως τοῦ Γκυρώ. — Ἡ «μητρικὴ καρδιά» τοῦ Ο. Φράγκ.

Εἰς τὸ Παρισινὸν «Odeon» ἐδόθη μία καὶ μοναδικὴ παράστασις τοῦ τριπράκτου δράματος «L' Apotre». Συγγραφεὺς τοῦ ἔργου εἶνε ὁ κ. Παῦλος Ὑακινθος Ουαζόν, υἱὸς τοῦ ποιητικοῦ θρησκευτικοῦ ῥήτορος ὁ ὁποῖος ἐπέγραψεν ἄλλοτε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔδωκε διὰ λέξεις αἱ ὁποῖαι ἄφσαν ἐποχὴν.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου εἶνε πολιτικὴ, ὁμῆς περὶ πρὸς τὸν «Tribun» τοῦ Μπουρζέ. Ὁ Λουζὸν ἔχει ἐν τούτοις μεγάλας δραματικὰς ἀρετάς.

— Ὁ Πατῶ, ὁ συνεγείρων τὰ ἐργατικὰ πλήθη εἰς ἀπεργίαν, ἔγραψεν ἑργατικὸν δράμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀῖριον», ἵνα τὸ ἀντιτάξῃ εἰς τὸ «Χαράκωμα» τοῦ Μπουρζέ.

Ἀλλὰ κανὲν Παρισινὸν θέατρον δὲν ἐδέχθη τὰ τὸ παραστήσῃ. Ὁ Πατῶ ἀπεφάσισε γὰρ τὸ ἀναβιβῆσαι ἰδίαις δαπάναις εἰς τὸ θέατρον «Μολιέρος».

— Εἰς τὴν «Οπερα Κωμικὴ» τῶν Παρισίων παρестά-

θη διπρακτεῖν μελόδρμα ἐξηγμένον ἐκ τοῦ φιλοσοφικοῦ δράματος τοῦ Κλεμανσώ «Ὁ πέπλος τῆς εὐτυχίας». Ἡ μουσικὴ τοῦ νεοῦ μουσικοδιδασκάλου Καρόλου Πόνς εἶνε μελωδικωτάτη, ἀντανακλῶσα λεπτότατα τὴν ψυχολογίαν τοῦ ἔργου.

*

Ἀπέθανεν ἐν Λιέγη ἐν ἡλικίᾳ 61 ἔτους ἡ ζωγράφος Παυλίνα Jamar, γνωστότατη ἐν Βελγίῳ διὰ τὰ καλλιτεχνήματά της, αἵνα διακρίνονται διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν ἐκλεκτικότητα.

Ἦτο τοπειογράφος, προτιμῶσα τὰς ὑδατογραφίας, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνθογράφος εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὸ χρῶμα. Ἐξέθετε πάντοτε, ἐσχάτως δὲ ἐξελέγετο συχνὰ μέλος εἰς τὰς Ἑλληνοδικούς ἐπιτροπὰς.

*

Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Συγκλήτου τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου γὰρ ἑορτασθῇ ἡ 75ιηρὴς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του τὴν 25 Μαρτίου 1912, ὅτε θὰ γίνῃ καὶ ἡ ἑορτασις τοῦ Συνεδρίου τοῦ Ἀνατολιστῶν. Ἀπεφασίσθη ἐπίσης ὅπως ἐκδοθῇ διπλὴ ἐπετηρίς, ἥς τὸ μὲν πρῶτον μέρος, περιέχον ἐπιστημονικὰς πρωτοτύπους ἐργασίας τῶν ἡμετέρων καθηγητῶν καὶ ὑφηγητῶν, θὰ εἶνε ἑτοιμον πρὸς διανομὴν τὴν 25 Μαρτίου τοῦ προσεχοῦς ἔτους, τὸ δὲ δεύτερον περιλαμβάνον τὰς σταλησομένας συμβολὰς ἀλλογενῶν καθηγητῶν, θὰ δημοσιευθῇ ἐντὸς τοῦ 1912.

*

Εἰς τὴν «Ν. Σκηνήν» ἐφέτος θὰ παίξῃ τρισπύστατος θίασος τῶν κ. κ. Νίκα-Φύρστ-Λεπινιώτου. Ἡ κ. Κυβέλη θὰ παίξῃ εἰς τὸ Βαριετέ, τὸ ὅποιον στεγάζεται ἡδῇ. Ἡ δεσπ. Κοτοπούλη εἰς τὸ θέατρον Τσόχα, ὅπερ ἀνοικοδομηθὲν ὠνομάσθη «Παναθήναια». Ἡ δεσπ. Κολυβά εἰς τὸ Σύνταγμα πιδανῶς θὰ πῇ τὸν μελοδραματικὸν τῆς θίασον. Θίασος ὑπὸ τὸν κ. Πέσσον εἰς τὸ «Πανελλήνιον» θὰ παίξῃ, ὑπὸ τὸν κ. Οἰκονόμου εἰς τὸ «Ἀθήναιον», Ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος εἰς τοῦ Ἀργινώτου καὶ Γαλλικὴ ὁπερέττα εἰς τὸ Φάληρον.

*

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀνοίγει τῇ 17 Ἰουλίου Παναγιόπτιος ἔκθεσις ἔργων Ἑλληνικῆς τέχνης, ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ «Συλλόγου τῶν Βιομηχάνων».

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπὴ κατηρτίσθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου. Τὸ Ἑλλήν. τμήμα διατελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἑλλήν. Κυβερνήσεως. Ἡ ἔκθεσις θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ ἐξάμηνον.

*

Ὁ Ἄγγλος καθηγητὴς κ. Οὐλλάμ Φλινδερς-Πέτερ ὤμιλησεν εἰς τὸ «Βασιλικὸν Ἰνστιτούτον» τοῦ Λονδίνου περὶ τοῦ κύκλου τῶν πολιτισμῶν. Κατὰ τὸν κ. Πέτερ ἐξ ὧν τῶν ἐκφάνσεων τῆς ἐκπολιτιστικῆς δράσεως τοῦ ἀνθρώπου ἡ γλυπτικὴ εἶνε ἡ σπουδαιότερα. Ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ κατὰπτωσις τῆς τέχνης αὐτῆς ἀποτελεῖ τὸν ἄριστον τῶν γνωμόνων τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς καταπτώσεως ἐνὸς πολιτισμοῦ.

Οἱ ὅτι ἄλλεπάλληλοι πολιτισμοὶ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου ἐσημειώθησαν δι' ὅτι ἄλλεπαλλήλων ἀνθίσαν τῆς γλυπτικῆς τέχνης. Τὰς ἀναλόγους ἀνθήσεις τοῦ πολιτισμοῦ ἀνευρίσκομεν κατὰ τὰς αὐτὰς περιόδους ἐποχὰς εἰς τὴν Εὐρώπῃ.

Οἱ Μεσογειακοὶ πολιτισμοὶ παρουσιάζονται ὡς εἰδικὴ καὶ λίαν ἐνδιαφέρονσα μονὰς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος. Μαζὶ ἤνθιζαν καὶ μαζὶ παρήκμαζον.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἡ μεγάλη ἀνάπτυξις τῆς γλυπτικῆς τέχνης ἐσημειώθη μεταξὺ τῶν ἐτῶν 3430 π. Χ. καὶ 1240 π. Χ., εἰς δὲ τὴν Μεσοποταμίαν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 3750 π. Χ. καὶ 820 π. Χ. Ἀγτιστοιχοῦνς περιόδους ἀνευρίσκομεν εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ εἰς τὸ Μεξικόν.

*

Γερμανοὶ ἀρχαιολόγοι περιερχόμενοι διάφορα μέρη τῆς Ἀργολίδος μελετῶσι τὴν σύνταξιν τοπογραφικοῦ χάρτου τῶν ἀρχαίων χρόνων, καθορίζοντες τὰ μέρη ἐνθα ἔκειντο αἱ ἐν τῇ περιφερείᾳ ταύτῃ ἀρχαῖαι πόλεις, ναοὶ καὶ μνημεῖα. Ὁ χάρτης οὗτος μετὰ τῆς ἱστορίας του θὰ εἴναι μεγάλης ἀξίας, διότι θὰ περιέχῃ τὰς νέας αὐτῶν ἀνακαλύψεις ἀρχαίων μνημείων.

*

Ὁ Ὁρμαν Σούδερμαν ἐτελείωσε νέον θεατρικὸν ἔργον του, τῆς πρώτης παραστάσεως τοῦ ὁποίου ἐξηγόρασε τὸ δικαίωμα ἐν τῶν θεάτρων τοῦ Βερολίνου. Πρόκειται περὶ ἐνὸς διπράκτου δράματος γραμμένου ἐμμέτρως. Ὁ συγγραφεὺς παρέδωκεν ἤδη χειρόγραφον τὸ ἔργον του εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Βερολινεῖου θεάτρου, ὅστις θὰ τὸ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς προσεχῶς. Ὁ τίτλος τοῦ ἔργου εἶναι «Ὁ ἐπαίτης τῶν Σαρακουσῶν», ἡ ὑπόθεσις δὲ αὐτοῦ ἐξελλοεῖται ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῆς Σικελίας κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τῆς ἐποχῆς τῶν τυράννων.

Ὁ Σούδερμαν θὰ γράψῃ σειρὰν μυθιστορημάτων ἀφορώντων τὴν νεωτέραν ζωὴν ἐν Βερολίῳ.

*

Ὁ Μανρίκιος Πράξ δημοσιεύει εἰς τὴν Παρισίην «Πρωίαν» χορηγίαται ἀρθρον περὶ τῶν παλαιῶν εἰκότων, καὶ χωρίζει αὐτὰς εἰς τὰς γνήσιαις καὶ εἰς τὰς πλαστάς.

Κατ' αὐτὸν, ἀσυγκρίτως ὠραιότεραι εἶναι αἱ πλασταὶ παλαιαὶ εἰκόνες διότι οἱ ἀντιγραφεῖς ἔχουν φροντίσει νὰ διορθώσουν ὅλα τὰ λάθη εἰς τὰ ὅποια οἱ ζωγράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀκαλαισθήτως ὑπέπιπτον. Ὁ Πράξ καθορίζει ποταὶ εἶναι αἱ γνήσιαι εἰκόνες. 1) Ὅταν δὲν ἀνακαλύπτονται ὡς πλασταί. 2) Ὅταν θεωροῦνται πλασταὶ ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου τεταγμένους πραγματογνώμονας. 3) Ὅταν ἡ εἰκὼν ἀνῆκει εἰς πλούσιον καὶ ἀκλήρον συλλέκτην καὶ 4) ὅταν εἴναι τόσῳ ἀσχημοῦ (καὶ τόσῳ πλαστοῦ) ὥστε νὰ μὴ γεννᾶται ἡ σκέψις οὐ εἶναι δυνατόν ν' ἀποτελῇ ἀντίγραφον.

Καὶ ὁμολογουμένως δὲν πλανᾶται εἰς τὰς παρατηρήσεις του ταύτας ὁ Πράξ, ὅστις ἀφιεροῖ καὶ πολλὰ περὶ τῆς συγχρόνου παλαιογραφίας, ἣτις συλλίσταται εἰς τὴν σημερινὴν παραγγέλλαν παλαιῶν εἰκότων αἱ ὁποῖαι γὰ παριστάνουν τοὺς εὐκλείεις τῶν ὀμιπλοῦτων προγόνους. Εἶναι καὶ αὐτὴ μία ὥρα αὐταπάτη, ἀνάλογος πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ σημερινοῦ περιβάλλοντος.

*

Εἰς τοὺς Παρισίους ἤνοιξε τὸ ἐτήσιον Salon, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκθέτουν ὁ κ. Κ. Δημητριάδης μίαν προτομὴν τοῦ Περίκλους Γεωργίου καὶ τὸν «Ἀνδρα» δὲν ἔχεν ἐκθέσῃ πέρουσι ἄλλ' εἰς μικρὸν ἐφέτος καὶ εἰργασμένον ἐπὶ μαρμάρου, ὁ κ. Μηλιάδης δὲν τοπεῖον «Παλαιαὶ οἰκίαι τῆς Βρετανίας», ὁ κ. Λουκίδης μίαν προσωπογραφίαν γυναικὸς καὶ ὁ κ. Περγολαράκης εἰς τὸ τμήμα τῆς χαρακτικῆς μίαν χαλκογραφίαν.

Ἐκτὸς τοῦ Salon, ἤνοιξαν εἰς Παρισίους καὶ αἱ ἐξῆς ἐκθέσεις: Τῶν Ἀνεξαρετῶν, τοῦ Ingres, δύο ἐκθέσεις Οὐμοριστῶν, ἐκθέσεις τῶν μεγάλων Ὁλλανδῶν ζωγράφων, ἄλλη ὁμάδος συγχρόνων ζωγράφων εἰς τὴν Γαλιαν Βέιλ, ἐκθέσεις τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἐκθέσεις ἐκτίθενται 20,000 περίπου ἔργα.

Μεταξὺ τῶν πινάκων τοῦ Salon, ἰδιαιτέρως ἐλκύει τὴν προσοχὴν μία σάντρα τοῦ βερνισὰς ἔργον τοῦ Grün. Ὅλοι οἱ συνῆθει τύποι ποὺ συχναῖον εἰς τὸ βερνισὰς, γνωστὰι προσωποικόνιτες Παριναί, γλύπται, ζωγράφοι, τεχνολογίαι, λόγιοι, ἡθοποιοὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, φηγουράρουν εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Grün.

*

Ἡ τελευταία ἀσκήσις ἐν τῷ Ὁδεῖῳ τῆς κ. Λόττενρε ἀπέδειξε πόσας προόδους ἐπιτελεῖ τὸ ἀριστον τοῦτο ἴδρυμα. Ἐν trio τοῦ Μόζαρτ, ἐκτελεσθὲν ὑπὸ τῆς δεσπ.

Φανῆς Ἀδύερνιου καὶ τῶν κ.κ. Δ. Παπαλέξη καὶ Α. Ἀντωνοπούλου ἐπαίχθη πολὺ καλὰ. Ἐπίσης ἐξετέλεσαν μουσικὰς συνθέσεις αἱ δεσποινίδες Ἀμαρυλλίς Ζανίου, Βιργινία Γεωργιάδου, Εὐθαλία Λέκα καὶ Ἰωάννα Παῖκον. Ἡ δεσποινὶς Μάρθα Πίσσα ἔπαιξε βιολὶ καὶ ἡ δεσποινὶς Ροδόπη Προιονιστοῦ ἐτραγουδῆσε.

*

Ἡ κ. Ἄννα Κατοίγρα-Μελά ἀνεκέρυχθη ὑψηλὴ τρία τῆς μαίευτικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

*

Ἀπέθανεν εἰς Παρισίους ἡ γνωστοτάτη αἰδοῦς Ἄννα Ζουδὶκ ἐν ἡλικίᾳ 72 ἐτῶν. Ἐδημιούργησε πλείστους ῥόλους τῶν γνωστοτέρων κωμειδουλῶν. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς τῆς εἶχεν ἐπισκεφθῇ καὶ τὰς Ἀθήνας.

*

Ὁ κ. Γ. Ἰακωβίδης ἀπῆλθεν εἰς Ρώμην ὅπως ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν τοποθέτησιν τῶν καλλ. ἔργων τοῦ Ἑλλ. τμήματος.

*

Ἡ δεσπ. Καλογεροπούλου ἔδωσε συναυλίαν ἀποκλειστικῶς ἰδικῇ τῇ εἰς τὴν Παρισίην Salle des Agriculteurs. Τὸ πρόγραμμι περιελάμβανε παλαιὰ Ἰταλικά τραγούδια καὶ νεώτερα. Παρίστατο καὶ ὁ Περίκλῆς Γεώργιος μετὰ τῆς προγκηπίσης Μαρίας.

*

Ὁ ἐν Παρισίοις διαμένων κ. Ἀθανασιάδης, ὁ συγγραφεὺς τῆς «Νέας Τουρκίας» δράματος τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη μετ' ἐπιτυχίας πέρουσι εἰς τὸ «Theatre des Arts» ἔγραψε τραγῳδίαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Περικλῆς τὸν τύραννον» τῆς Κορίνθου.

*

Εἰς Παρισίους ὑπάρχει σύλλογος ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀκρόπολις», κατὰ περιεργον σύμπτωσιν ἔχων τὰ γραφεῖα του εἰς τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν. Εἰς τὴν αἴθυσαν τοῦ Συλλόγου τούτου ὁ ζωγράφος τῶν γυναικείων καλλονῶν καὶ χαρίτων, ὁ διάσημος Λά Κανδαρά ἔκαμε μίαν διάλεξιν μετὰ θέμα «Ἡ Μόδα καὶ τὸ Πορτραῖτο».

Ἀπέδειξε πόσον ἡ μόδα ἐπιδρεῖ ἀναμφισβήτητως, ἐπὶ τῶν ἡθῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀγαγενήσεως καὶ τῶν ἀνθρώπων τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος μὴ ἐχόντων τὴν αὐτὴν καθαρῶς ἰδέαν περὶ τῆς γυναικείας καλλονῆς. Ὁ Κανδαρά δὲν ἀρνείται βεβαίως τὴν χάριν τῶν ἀρχαίων γυναικείων κομμώσεων, ἀλλὰ δὲν θέλει ὅμως ὅπως σήμερον ἀντιγράψουν τὰς ἀρχαίας κομμώσεις.

— Ἀς εἰμεθα ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας! εἶπεν ὁ Γάλλος ζωγράφος. Διεμαρτυρήθη δὲ κατὰ τοῦ γούστου τοῦ μασκαρῆματος εἰς τὸ ὁποῖον ὑποκύντουν εὐχαρίστως γυναῖκες τινὲς, αἱ ὁποῖαι ζητοῦν ἀπὸ ἐνα ζωγράφου τὸ πορτραῖτο.

Ὁ Κανδαρά συμπαθεῖ τὴν σημερινὴν μόδαν. Δὲν εἶναι κεκηρυγμένος ἐχθρὸς τῆς φούσας-κλιότας καὶ ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται συνεπέρανεν, αὐτὴ δὲν μιμεῖται τὴν βράκαν τῶν Ζουάβων καὶ δὲν δίδει εἰς τὰς φερούσας αὐτὴν γυναῖκας τὴν ὄψιν ἐνὸς παπαγάλου.

*

Ἡ περίφημος Ἰαπωνὶς καλλιτέχνις Χανάκο εὐρίσκειται εἰς τὴν Κων)πολιν διδούσα παραστάσεις.

Ἡ Ἰαπωνὶς καλλιτέχνις τρέφει ἰδιαιτέραν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς. Μετέφρασε μάλιστα εἰς τὴν Ἰαπωνικὴν καὶ τὴν Ἰφριγένειαν τοῦ Εὐρυπίδου ἐκ Γαλλικῆς μεταφράσεως. Τοῦτο μαθὼν ὁ ἐν Κων)πόλει Ἑλλήν. Φίλο. Σύλλογος, παρεκάλεσε τὴν Χανάκο νὰ ἀπαγγεῖλῃ διάφορα τεμάχια ἐκ τῆς μεταφράσεώς της.